

Arrest

nr. 237 631 van 30 juni 2020
in de zaken RvV X / II, RvV X / II en RvV X / II

In zake: 1. X (RvV X)
 2.
 a. X (en X)
 handelend als wettelijke vertegenwoordiger(s) van de minderjarige zoon X;
 b. X (en X)
 handelend als wettelijke vertegenwoordiger(s) van de minderjarige zoon X
 (RvV X)
 3. X en X
 handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
 (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
 Langestraat 46 / 1
 8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X (en X en X), die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en als wettelijke vertegenwoordiger(s) van de minderjarige zonen X en X, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot weigering van de afgifte van visa (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 maart 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot weigering van de afgifte van visa (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememories.

Gelet op de beschikkingen van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, mevrouw M.H.F., die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient op 22 maart 2018 een aanvraag in voor een visum type D om haar vermoedelijke zoon C.C.C., geboren op 20 februari 2007 (aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend), te vervoegen.

Deze aanvraag wordt geweigerd op 20 december 2018. Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 22/03/2018 een visumaanvraag werd ingediend door M.H.F. °03/02/1984 teneinde haar vermoedelijke zoon, C.C.C. °20/02/2007 in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een vertaling van een Somalisch geboortecertificaat wordt voorgelegd van het kind A.O.A. °20/02/2007. Dat het dossier geen origineel document bevat. Dat het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document. Het voorgelegde document kan dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband.

Overwegende bovendien dat het kind C.C.C. op 01/06/2015 een humanitair visum aanvroeg teneinde de genaamde M.H.L., oom, in België te vervoegen.

Dat in zijn visumaanvraag het kind stelde geadopteerd te zijn door deze oom.

Dat ook de oom M.H.L., in zijn eigen asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde voor het kind A.A. te zorgen sinds de verdwijning van diens moeder in 2008.

Overwegende dat het kind op grond van deze elementen een humanitair visum ontving om naar België te komen en zich bij de oom te vestigen.

Dat het kind C.C.C. bij aankomst in België op 04/02/2016 zelf een asielaanvraag indiende in België, waarbij de oom verklaarde voor hem te zorgen sinds dat hij klein is. Volgens de gegevens in de asielaanvraag zouden zowel de vader als de moeder van het kind kort na zijn geboorte uit zijn leven zijn verdwenen. Het kind werd opgevoed door de oom langs moederszijde. Na aankomst in België zou er plots wel terug contact zijn met de moeder van het kind.

Dat het kind C.C.C. zelf naar eer en geweten verklaarde door zijn oom te zijn opgevoed en tot zijn aankomst in België geen contact te hebben gehad met zijn moeder.

Overwegende dat gelet op deze elementen, de te vervoegen persoon, en diens oom, zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Immers zowel in het dossier van de oom als deze van het kind wordt veelvuldig melding gemaakt van het feit dat de zogenaamde moeder verdwenen is en dat het kind steeds bij de oom heeft verbleven en door deze werd opgevoed. Eenmaal in België dient het kind een asielaanvraag in, waarbij hij plots stelt dat er terug contact is met de moeder. In casu kan dan ook niet anders dan gesteld worden dat er tot aan de aankomst in België er geen hechte relationele band

bestond tussen het kind en de zogenaamde moeder. Het kind kwam onder de noemer van een "adoptiekind" naar België om zich met zijn oom te herenigen. De huidige visumaanvraag van de moeder om zich met haar vermoedelijke zoon in België te herenigen staat dan ook haaks op de eerdere humanitaire aanvraag van het kind en de verklaringen in de asielaanvraag.

Overwegende dat art 74/21 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, kan weigeren wanneer de te vervoegen persoon, voor het verkrijgen van zijn eigen machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent zijn status van "adoptiekind" de te vervoegen persoon en diens entourage heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. Dat ook in zijn verdere asielaanvraag de te vervoegen persoon liet verstaan geen enkel contact te hebben gehad met zijn moeder tot aankomst in België en enkel te zijn opgevoed door zijn oom, dit met als enig doel een erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming te kunnen verkrijgen.

Gezien het administratieve dossier doordrongen is van valse en misleidende informatie.
Gelet op alle bovenstaande elementen wordt de visumaanvraag geweigerd.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

1.2. De eerste verzoekende partij dient op 22 maart 2018, ook bij de ambassade, een visumaanvraag type D in namens haar kinderen, A.A.L en G.I.A., in functie van hun vermoedelijke halfbroer C.C.C. Op 20 december 2018 weigert de verwerende partij de gevraagde visa toe te kennen. Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissing met de volgende identieke motieven:

"(...)

Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 22/03/2018 een visumaanvraag werd ingediend door de kinderen L. °25/03/2009, A. °10/04/2010, L. °17/01/2014 en S. °28/02/2016 teneinde hun vermoedelijke halfbroer, C. C. C. °20/02/2007 in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een vertaling van een Somalisch geboortecertificaat wordt voorgelegd van alle kinderen, afgeleverd op 10/10/2017. Dat de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten.

Overwegende bovendien dat uit het administratieve dossier blijkt dat de kinderen werden geboren in Yemen maar dat Somalische documenten ter staving van de verwantschap werden voorgelegd. Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband.

Overwegende daarnaast dat voor de kinderen L. en S. er geen ouderlijke toestemming tot definitief vertrek werd voorgelegd.

Overwegende dat de aanvraag van de kinderen terzelfdertijd werd ingediend met deze van de vermoedelijke moeder met het oog om samen C.C.C. in België te vervoegen.

Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met hun vermoedelijke moeder naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder M.H.F. het voorwerp uitmaakte van een weigering.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de ouder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van hun vermoedelijke moeder; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.

*De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.
(...)"*

1.3. De eerste verzoekende partij, mevrouw M.H.F., en de heer A.M. dienen op 22 maart 2018, ook bij de ambassade, een visumaanvraag type D in namens hun kinderen, M.A.S. en M.A.L., in functie van hun vermoedelijke halfbroer C.C.C. Op 20 december 2018 weigert de verwerende partij de gevraagde visa toe te kennen. Deze vormen de vierde en vijfde bestreden beslissing met de volgende identieke motieven:

"(...)

Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 22/03/2018 een visumaanvraag werd ingediend door de kinderen L. °25/03/2009, A. °10/04/2010, L. °17/01/2014 en S. °28/02/2016 teneinde hun vermoedelijke halfbroer, C. C. C. °20/02/2007 in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een vertaling van een Somalisch geboortecertificaat wordt voorgelegd van alle kinderen, afgeleverd op 10/10/2017. Dat de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten.

Overwegende bovendien dat uit het administratieve dossier blijkt dat de kinderen werden geboren in Yemen maar dat Somalische documenten ter staving van de verwantschap werden voorgelegd. Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband.

Overwegende daarnaast dat voor de kinderen L. en S. er geen ouderlijke toestemming tot definitief vertrek werd voorgelegd.

Overwegende dat de aanvraag van de kinderen terzelfdertijd werd ingediend met deze van de vermoedelijke moeder met het oog om samen C.C.C. in België te vervoegen.

Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met hun vermoedelijke moeder naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder M.H.F. het voorwerp uitmaakte van een weigering.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de ouder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van hun vermoedelijke moeder; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.

*De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De eerste verzoekende partij, mevrouw M.H.F., dient namens haarzelf een beroep in tegen de eerste bestreden beslissing. Deze zaak is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder rolnummer RvV X

De eerste verzoekende partij tekent (samen met de vader), als wettelijke vertegenwoordiger(s) van de twee minderjarige kinderen A.A.L. en G.I.A, beroep aan bij de Raad tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder rolnummer RvV X

De eerste verzoekende partij tekent samen met de vader, beiden als wettelijke vertegenwoordigers van de twee minderjarige kinderen M.A.S. en M.A.L., beroep aan bij de Raad tegen de vierde en vijfde bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder rolnummer RvV X

2.2. Omwille van de nauwe samenhang van deze zaken en omdat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing alle minderjarige verzoekers treft, dienen deze zaken te worden samen gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gaan partijen hiermee akkoord.

2.3. De verzoekers hebben ervoor geopteerd om synthesesemories in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”*

2.4. Bij het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X worden twee Somalische overlijdensaktes toegevoegd waaruit zou blijken dat de heer A.A. gestorven is op 8 maart 2015 en dat de heer G.I. gestorven is op 14 oktober 2017.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij in de wetsconforme synthesesemorie het volgende aan:

“II.2. Tweede middel

Schending van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet

Schending van de artikelen 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 12bis, §§5-7 van de Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. De verwerende partij heeft vooreerst de visumaanvraag geweigerd omdat de voorgelegde Somalische geboorteakte niet werd gelegaliseerd.

Nochtans weet ook de verwerende partij dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties. In Somalische documenten worden niet gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk Somalisch document als "authentiek" kan worden beschouwd en welk niet.

In het geval de vreemdeling de ingeroepen bloedverwantschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, stelt artikel 12bis VW:

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

" § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij

voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

Dit wordt ook letterlijk erkend door de verwerende partij in de thans bestreden beslissing:

(...)

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet.

II.2.2. Vervolgens heeft de verwerende de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de minderjarige zoon van de verzoekende partij in België verblijf heeft gekregen op basis van fraude:

(...)

Artikel 74/21 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/21. [href="#t"1 Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.]" href="#t"1

II.2.3. Artikel 74/21 Vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijf van het familielid, in casu de moeder, slechts kan worden geweigerd indien het verblijf van de referentiepersoon tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Dit is in casu hoegenaamd niet het geval.

De zoon van de verzoekende partij heeft in casu nog steeds verblijf in België. Sterker zelfs, hij geniet op heden subsidiaire bescherming, hetgeen een erkenning inhoudt van het gevaar dat hij loopt in geval van terugkeer!

Dit is aldus een eerste reden waarom de thans bestreden beslissing manifest artikel 74/21 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting schendt. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De motieven zijn in casu niet deugdelijk en de interpretatie van artikel 74/21 Vreemdelingenwet is manifest verkeerd.

II.2.4. Bovendien zijn de verklaringen van de zoon van de verzoekende partij, in weerwil tot wat de verwerende partij voorhoudt, niet in tegenstrijd met de informatie die werd gegeven naar aanleiding van de aanvraag tot het bekomen van een humanitair visum.

Dit blijkt reeds uit het feitenrelaas die de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming weergeeft (stuk 3):

A. Feitenrelaas

(...)

Er valt niet in te zien waar er een tegenstrijdigheid is met de info uit het humanitair visumdossier. De verwerende partij toont dit ook geenszins aan, het lijkt er dan ook sterk op dat zij de thans bestreden beslissing op basis van haar buikgevoel heeft genomen. Nochtans is het buikgevoel zelden een goede leidraad, al zeker niet voor een overheid.

Uit de beslissing inzake subsidiaire bescherming van de zoon van de verzoekende partij blijkt immers ook dat het contact met de moeder pas hersteld werd na de aankomst van de verzoekende partij in België. De nota met opmerkingen van de verwerende partij maakt niet in het minste duidelijk wat er hier nu frauduleus is.

Er werd hoegenaamd geen fraude bewezen.

Een "frauduleuze handeling" verondertelt immers de wil om te frauderen.

*Het principe «*fraus omnia corrumpit*», zoals vervat in artikel 74/21 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect.*

Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn.

Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen.

*Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F) dat het toepassing van het principe "Fraus omnia corrumpit" het volgende impliceert: «*l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse, la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain.*» In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij de verwerende partij heeft trachten te bedriegen. De bewijslast rust in deze op de verwerende partij, doch zij lijkt dit te zijn vergeten.*

In de mate dat er al een foutieve gedraging zou zijn, quod certe non, stelt zich de vraag in hoeverre men aan een minderjarig kind (de zoon was 8 jaar toen het humanitair visum werd aangevraagd) het subjectieve aspect zou kunnen verwijten?!

II.2.5. Zelfs mocht de Raad van oordeel zijn dat er wel degelijk een 'wil om te bedreigen' aanwezig kon zijn en was in hoofde van de minderjarige zoon van de verzoekende partij, quod certe non, dan nog dient te worden beklemtoond dat de zoon van de verzoekende partij thans subsidiaire bescherming geniet.

De oprechtheid van de toekenning van dit statuut staat geenszins ter discussie.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat er rekening werd gehouden met artikel 12bis, §4 VW:

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.]”

Het hoger belang van het zoontje van de verzoekende partij lijkt in casu van geen tel te zijn voor de verwerende partij...

Nochtans gaat het hier over een moeder die haar minderjarig kind wil komen vervoegen in België; een minderjarig kind dat niet naar Somalië kan (cf. subsidiaire bescherming).

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/21 VW in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10, §1, 7° en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 12bis §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht meer dan 10 maanden na de indiening ervan en zij nooit op de hoogte werd gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 12bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

In casu werd de visumaanvraag ingediend op 22.03.2018 en nam het Bestuur op 20.12.2018 een weigeringsbeslissing, aldus binnen de termijn van 9 maanden.

Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Verzoeksters betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen ter nietigverklaring ervan.

Het eerste middel is niet ongegrond.

In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 10, §1-7°, 12bis, §§5-7 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat verwerende partij weet dat de Somalische regering niet door België erkend is en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten er worden afgegeven op eenvoudige verklaring en aldus nooit gelegaliseerd. Zij stelt dat haar het verblijf slechts geweigerd kan worden indien eveneens het verblijf van de referentiepersoon – haar “vermoedelijke” zoon – wordt geweigerd of ingetrokken, quod non. In casu beschikt de referentiepersoon nog steeds over de subsidiaire bescherming in België, wat niet ter discussie staat.

In het derde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat er een familieleven werd aangetoond. Een familieleven in Somalië zou onmogelijk zijn.

Beide middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. De authenticiteit van de Somalische documenten kan niet worden nagegaan waardoor de afstammingsband met de in België verblijvende “zoon” niet kan worden aangetoond. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Somalië is een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Er is een algemeen probleem van betrouwbaarheid bij Somalische documenten wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Het komt derhalve aan verzoekster toe om op basis van andere documenten of bewijzen de afstammingsband met haar in België verblijvende “zoon” aan te tonen, quod non.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moeten verzoekster aantonen dat er sprake is van een diermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) het begrip ‘gezinleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Aangaande het gezinsleven luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Overwegende bovendien dat het kind C.C.C. op 01/06/2015 een humanitair visum aanvraag teneinde de genaamde M.H.L., oom, in België te vervoegen.

Dat in zijn visumaanvraag het kind stelde geadopteerd te zijn door deze oom.

Dat ook de oom M.H.L., in zijn eigen asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde voor het kind A.A. te zorgen sinds de verdwijning van diens moeder in 2008.

Overwegende dat het kind op grond van deze elementen een humanitair visum ontving om naar België te komen en zich bij de oom te vestigen.

Dat het kind C.C.C. bij aankomst in België op 04/02/2016 zelf een asielaanvraag indiende in België, waarbij de oom verklaarde voor hem te zorgen sinds dat hij klein is. Volgens de gegevens in de asielaanvraag zouden zowel de vader als de moeder van het kind kort na zijn geboorte uit zijn leven zijn verdwenen. Het kind werd opgevoed door de oom langs moederszijde. Na aankomst in België zou er plots wel terug contact zijn met de moeder van het kind.

Dat het kind C.C.C. zelf naar eer en geweten verklaarde door zijn oom te zijn opgevoed en tot zijn aankomst in België geen contact te hebben gehad met zijn moeder.”

Deze vaststelling worden niet weerlegd door verzoekster noch geeft zij tekst en uitleg over haar verdwijning uit het leven van haar vermoedelijke zoon.

Aangaande het verschaffen van valse en misleidende informatie luidt de bestreden beslissing als volgt (eigen vetschrift):

“Overwegende dat gelet op deze elementen, de te vervoegen persoon, en diens oom, zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Immers zowel in het dossier van de oom als deze van het kind wordt veelvuldig melding gemaakt van het feit dat de zogenaamde moeder verdwenen is en dat het kind steeds bij de oom heeft verbleven en door deze werd opgevoed. Eenmaal in België dient het kind een asielaanvraag in, waarbij hij plots stelt dat er terug contact is met de moeder. In casu kan dan ook niet anders dan gesteld worden dat er tot aan de aankomst in België er geen hechte relationele band bestond tussen het kind en de zogenaamde moeder. Het kind kwam onder de noemer van een "adoptiekind" naar België om zich met zijn oom te herenigen. De huidige visumaanvraag van de moeder om zich met haar vermoedelijke zoon in België te herenigen staat dan ook haaks op de eerdere humanitaire aanvraag van het kind en de verklaringen in de asielaanvraag.

Overwegende dat art 74/21 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, kan weigeren wanneer de te vervoegen persoon, voor het verkrijgen van zijn eigen machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent zijn status van "adoptiekind" de te vervoegen persoon en diens entourage heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. Dat ook in zijn verdere asielaanvraag de te vervoegen persoon liet verstaan geen enkel contact te hebben gehad met zijn moeder tot aankomst in België en enkel te zijn opgevoed door zijn oom, dit met als enig doel een erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming te kunnen verkrijgen.

Gezien het administratieve dossier doordrongen is van valse en misleidende informatie.

Gelet op alle bovenstaande elementen wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Aangezien verzoekster niet aantoonde de werkelijke moeder van de referentiepersoon te zijn, kan zij zich niet beroepen op artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet.

*Een schending van artikel 8 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.
Beide middelen zijn ongegrond.”*

3.3. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet de situatie regelt waarin geen officieel document wordt overgelegd dat de ingeroepen aanverwantschapsband aantoont:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

En:

“§ 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Eerste verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Onverminderd artikel 74/21 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De eerste verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Uit de gehele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het gevraagde visum werd geweigerd op grond van de stelling dat C.C.C. en diens oom valse of misleidende informatie hebben verschaft die bijdroegen tot het verkrijgen van verblijf, in dit geval de subsidiaire beschermingsstatus die C.C.C. heeft verkregen op 19 december 2017.

De beslissing van 19 december 2017 van de commissaris-generaal die aan C.C.C. de subsidiaire beschermingsstatus verleende, luidt:

“U verklaart een staatsburger te zijn van Somalië, geboren te Mogadishu, waar u ook tot aan uw vertrek uit het land heeft gewoond. Kort na uw geboorte zijn uw ouders gescheiden, zij verdwenen beiden uit uw leven. U werd opgevoed door uw oom aan moederszijde, M. H. L. U ging twee jaar naar school en volgde ook koranonderwijs. Uw oom verliet in februari 2014 Somalië. Op 13 oktober 2014 vroeg uw oom asiel aan in België, op 13 februari 2015 werd hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (CGVS-kenmerk 14/17313). U verklaart na het vertrek van uw oom in Mogadishu bij toeval bij het verlaten van de school in een vuurgevecht te zijn terechtgekomen. Een vriend van u geraakte daarbij gewond. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u er geslagen werd door uw leerkracht, het er niet veilig is en er vaak jongeren worden ontvoerd. U vertrok samen met de vrouw van uw oom en hun dochter naar Kenia. U verklaart zes maanden in Kampala te hebben verbleven en vervolgens via familiehereniging, begin februari 2016, legaal naar België te zijn gereisd. Op 04 augustus 2016 vroeg u in België asiel aan. Na uw aankomst in België werd het contact met uw moeder hersteld. Zij zou terug in Mogadishu wonen. Zij is hertrouwd en heeft vier kinderen met deze man. U zou geregeld telefonisch contact onderhouden met uw moeder. Volgens uw oom zou uw moeder ook opnieuw contact hebben met uw vader maar kennen zij enige problemen onderling. Uw oom verklaart dat hij niet wilt dat u terugkeert naar Somalië omdat u deel uitmaakt van zijn gezin en hem als uw vader beschouwd. Hij vreest dat u geen goede toekomst zou kennen in Somalië.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de laissez-passer en het visum neer waarmee u naar België reisde; uw geboorteakte; uw verblijfskaart in België geldig tot 21 februari 2017; de verblijfskaart van uw oom en een brief waarin uw oom verzoekt officieel erkend te worden als uw pleegouder. Uw oom bezorgt het Commissariaat- generaal nog een e-mail met verduidelijking omtrent de problemen tussen uw vader en uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de onveilige situatie in Mogadishu en er ontvoerd of het slachtoffer van geweld te worden. Er werd echter niet aangetoond dat een terugkeer naar Somalië in uw hoofdte persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou uitmaken.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u persoonlijk zou geïdiseerd worden om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U haalt aan betrokken te zijn geweest bij een vuurgevecht maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hierbij persoonlijk werd geïdiseerd. U verklaart dat u diende weg te rennen toen twee mensen op elkaar begonnen te schieten wanneer u uit school kwam. U weet niet wie die mannen waren of waarom zij met elkaar in de clinch gingen. U verklaart dat dit vuurgevecht niet gerelateerd is aan de problemen die uw oom kende. U kwam dan ook eerder bij toeval midden dit incident terecht (gehoorverslag CGVS p.6). Hieruit kan allerm minst geconcludeerd worden dat u bij dit incident persoonlijk geïdiseerd werd en u in de toekomst om deze reden nog persoonlijke vervolging zou dienen te vrezen.

Vervolgens haalt u enkel nog de algemene veiligheidssituatie aan in de stad Mogadishu. U verklaart dat het in België veilig is en dat hier niet geschoten wordt (gehoorverslag CGVS p.10-11). De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, echter voor een erkenning tot vluchteling in de zin van de Conventie van Genève dient men individuele en persoonlijke omstandigheden aantonen die resulteren in een vrees voor vervolging, u blijft hierbij in gebreke. Waar u verklaart dat er kinderen worden ontvoerd en er wordt geschoten op straat kan u niet concreet maken waarom dit u persoonlijk zou treffen. U verklaart nog nooit iemand van Al Shabaab te hebben gezien. Niets van dit alles gebeurde met iemand die u persoonlijk kende en u verklaart dit enkel op televisie te hebben gezien (gehoorverslag CGVS p.10-11). Ook uw oom geeft enkel aan dat Somalië geen veilige plek is, dat hij vreest voor uw toekomst bij terugkeer en dat u het slachtoffer kan worden van een bomexplosie (gehoorverslag CGVS oom p.9). Er wordt derhalve niet aangegeven om welke reden u vreest dat u persoonlijke vervolging zou kennen, zodoende kon u niet overtuigen dat u de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend.

Uw oom verklaart daarnaast dat u problemen zou kunnen kennen met uw vader. Het is echter niet aannemelijk dat er in uw hoofdte enige dreiging zou uitgaan van uw vader. Uw vader zou opnieuw contact hebben opgenomen met uw moeder, er zijn echter geen aanwijzingen dat dit contact voor u enig risico zou inhouden. Vooreerst dateert dit contact van mei 2016. In één week zou uw vader twee keer contact hebben opgenomen met uw moeder, daarna heeft uw oom geen informatie dat er nog enige andere contacten zouden zijn geweest (gehoorverslag CGVS oom p.8). Uw oom heeft verder geen enkele informatie over uw vader en weet zelfs niet waar hij momenteel verblijft (gehoorverslag CGVS

oom p.7). Al anderhalf jaar zou er derhalve geen nieuws meer zijn van uw vader. Gezien er reeds geruime tijd geen enkel contact meer werd opgenomen kan dan ook niet worden aangenomen dat uw vader enige bedreiging voor u zou vormen. Bovendien zou uw vader gedurende deze contacten met uw moeder niet naar u geïnformeerd hebben en zou hij niets ondernomen hebben om u op te sporen (gehoorverslag CGVS oom p.10). Daaruit blijkt allerm minst dat er aanwijzingen zijn dat uw vader voor u persoonlijk enige problemen zou veroorzaken. Uw oom verklaart dat alles mogelijk is met deze man maar uit het voorgaande kan duidelijk geconcludeerd worden dat er geen enkel concreet element is wat er op wijst dat er enige dreiging uitgaat van uw vader die aanleiding zou kunnen geven tot een erkenning als vluchteling.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten met betrekking tot uw reisroute en uw identiteit bevestigen enkel wat in deze niet in twijfel wordt getrokken, zij brengen geen elementen aan die er op wijzen dat u vervolging kende in uw land van herkomst en de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend. Ook de e-mail die uw oom bezorgt bevat geen concrete elementen die aantonen dat er een concrete dreiging zou uitgaan van uw vader.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Echter, naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge dienaangaande en is van oordeel dat aangezien aan de oom die u opvoedde de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, ook aan u dezelfde status kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u en uw oom afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u, gezien uw persoonlijke en familiale situatie, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

Uit deze beslissing blijkt overduidelijk dat C.C.C. de heropname van het contact met de eerste verzoekende partij meldde. Verder blijkt niet uit het administratief dossier, zoals ze voorliggen bij de Raad, dat er een tegenspraak voorhanden is die kan afgeleid worden uit de afgelegde verklaringen van C.C.C. en diens oom aangaande hun relatie. Het opnieuw contact opnemen met de eerste verzoekende partij op zich sluit niet uit dat C.C.C. werd groot gebracht en opgevoed door zijn oom en er werden geen documenten voorgelegd waaruit enige officiële adoptie van C.C.C. blijkt. Het gegeven dat C.C.C. is groot gebracht door diens oom, wijst nog niet op een officiële adoptie, laat staan welke vorm van adoptie. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat bij het toekennen van het visum type D aan C.C.C. de verwerende partij duidelijk stelde dat er geen bewijs van adoptie werd voorgelegd over enige adoptie van C.C.C. door diens oom, waaruit kan afgeleid worden dat de voorgehouden band van adoptie tussen hen een niet doorslaggevend element was. In een document (gekend onder nummer 49035445.txt), voorafgaand aan de toekenning van het (humanitaire) visum aan C.C.C., staat uitdrukkelijk geschreven dat de familieband tussen C.C.C. en diens oom niet is bewezen.

Uit de fiche 'niet-begeleide minderjarige' van C.C.C. van 4 augustus 2016 blijkt dat de oom verklaarde dat hij niet langer C.C.C. wil adopteren net omdat er terug contacten ontstonden met de eerste verzoekende partij. Aan dit gegeven, bekendgemaakt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gaat de verwerende partij voorbij nu enkel wordt verwezen naar de verklaring van C.C.C. bij het indienen van het gevraagde visum. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat C.C.C. niet langer de subsidiaire beschermingsstatus heeft omdat hij misleidende of valse informatie verschaft. De eerste bestreden beslissing erkent dat het overgemaakte Somalisch geboortecertificaat niet gelegaliseerd kon worden omdat het afkomstig is van Somalië.

In de mate dat de verwerende partij de bloedverwantschap van C.C.C. met de eerste verzoekende partij betwijfelt, stond het de verwerende partij vrij desgevallend C.C.C. en de eerste verzoekende partij hierover te laten ondervragen, of ander onderzoek voorop te stellen, zoals een DNA-test. De verklaringen die zijn afgelegd voor de asielinstanties door C.C.C. en diens oom, zijn eensluidend en de

Raad kan niet afleiden op welke gronden de verwerende partij deze informatie als vals of misleidend beschouwt.

De verwerende partij gaat voorbij (ook in de nota met opmerkingen) aan het bepaalde in artikel 12*bis*, § 6, van de Vreemdelingenwet in de laatste zinsnede. Hieruit blijkt dat indien geen officiële documenten kunnen bijgebracht worden, omschreven in artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde kan overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. De bewijslast enkel op de schouders van de verzoekende partij leggen, kan niet weerhouden worden in het licht van artikel 12*bis*, §6, van de Vreemdelingenwet.

Verder kan de eerste verzoekende partij gevolgd worden dat het belang van het kind C.C.C. niet werd onderzocht. Ook al heeft dit kind gedurende vele jaren geen contact gehad met zijn vermoedelijke moeder, legt de verwerende partij niet uit in welke mate het geen belang heeft voor C.C.C. de relatie met zijn moeder en halfbroers en halfzussen te hervatten. Het belang van de minderjarige kinderen blijkt niet te zijn onderzocht of gemotiveerd. De bestreden beslissing legt onjuist uit dat C.C.C. een vorm van fraude pleegde en legt evenmin uit waarom het niet in het belang zou zijn om de familiebanden te herstellen, terwijl anderzijds de referentiepersoon (*in casu* C.C.C.) de subsidiaire beschermingsstatus heeft.

De eerste verzoekende partij houdt juist voor dat de motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn en draagkracht missen. Een correcte beoordeling van de feiten blijkt niet uit de motieven van de eerste bestreden beslissing.

3.5. De materiële motiveringsplicht, in samenlezing met de artikelen 71/21 en 12*bis*, § 6, van de Vreemdelingenwet is geschonden. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststellingen dienen de overige onderdelen van het tweede middel, en de overige middelen, niet onderzocht te worden.

4. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing

4.1. Verzoekers dienen door middel van twee verzoekschriften tegen dezelfde (inhoudelijke) beslissingen, de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, beroep in. De middelen in de zaken met rolnummer RvV 229 963 en RvV 229 976 zijn inhoudelijk identiek, met uitzondering van het citaat onder 4.2.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De middelen worden als volgt toegelicht in de wetsconforme synthesesamenvatting in de zaak gekend onder rolnummer RvV 229 963:

“II.1. Eerste middel

Schending artikel 9 Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. De verwerende partij heeft vooreerst de visumaanvraag geweigerd omdat de voorgelegde Somalische geboorteakte niet werd gelegaliseerd.

Nochtans weet ook de verwerende partij dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹. In Somalische documenten worden niet gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk Somalisch document als "authentiek" kan worden beschouwd en welk niet.

*In casu had de verwerende partij, naar analogie met 12*bis* VW een DNA-test kunnen voorstellen - immers, haar discretionaire bevoegdheid in het kader van een humanitaire visumaanvraag is immers*

zeer ruim, ruimer dan in het kader van een aanvraag gezinshereniging waar zij over een gebonden bevoegdheid beschikt:

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

" § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

Dit wordt ook letterlijk erkend door de verwerende partij in de thans bestreden beslissing:

(...)

Gelet op de oorlogssituatie die thans in Yemen heerst, is de verzoekende partij immers in de onmogelijkheid om Yeminitische documenten over te maken.

Het land is immers volledig geblokkeerd. Zelfs hulpgoederen geraken het land niet in, laat staan dat geboortektes nog afgehaald kunnen worden, dan wel verstuurd door een derde.

Zie onder meer Amnesty International: "Jemen: Blokkade van hulpgoederen bedreigt miljoenen levens" (<https://www.amnesty.nl/actueel/jemen-blokkade-van-hulpgoederenbedreigt-miljoenen-levens>):

Jemen: blokkade van hulpgoederen bedreigt miljoenen levens

De levens van miljoenen burgers in Jemen zijn in gevaar omdat hulpgoederen als voedsel, brandstof en medicijnen het land niet inkomen. Ze worden tegengehouden door de coalitie onder aanvoering van Saudi-Arabië. Bovendien wordt de distributie van de goederen vertraagd door de Huthi-militie, die de dienst uitmaakt in een deel van het door oorlog verscheurde land, waar momenteel de ergste humanitaire crisis ter wereld heerst.

De zware aanval van de coalitie op de havenstad Hodeidah heeft de schrijnende humanitaire situatie alleen maar verergerd. Dat staat in het rapport Stranglehold Stranglehold - Coalition and Huthi obstacles compound Yemen's humanitarian crisis . dat Amnesty International vandaag naar buiten brengt.

Mogelijke oorlogsmisdaden

Door het optreden van zowel de coalitie als de Huthi's is de infrastructuur van de gezondheidszorg in het land nog verder verslechterd. De coalitie legde de invoer van goederen via de Jeminitische havens nog meer aan banden nadat de Huthi's raketten hadden afgevuurd op de Saudische hoofdstad Riyadh. Daardoor is de schijn gewekt dat die maatregel neerkomt op een collectieve bestraffing van de burgerbevolking, wat mogelijk een oorlogsmisdaad is.

Saudi-Arabië blokkeert havens

De Saudiërs begonnen in 2015 met het inspecteren van schepen die op weg waren naar de Rode Zeehavens van Jemen, en beperkten de toegang tot die havens, naar eigen zeggen om een VN-wapenembargo te handhaven. Maar zelfs nadat de VN eigen maatregelen had getroffen om ervoor te zorgen dat het embargo intact bleef, ging de coalitie door met de inspecties.

De grote vertragingen die schepen ondervinden bij het binnengaan van de havens leiden tot enorme brandstoftekorten. Dat heeft weer tot gevolg dat burgers minder toegang hebben tot essentiële zaken als voedsel en schoon water. Bovendien is het voor ziekenhuizen moeilijker geworden om te blijven draaien, omdat ze brandstof nodig hebben voor hun elektriciteitsvoorziening.

Huthi's eisen smeergeld

De Huthi-autoriteiten op hun beurt zorgen ook voor aanzienlijke vertraging van de doorstroom van hulpgoederen. Hulpverleners met wie Amnesty sprak zeiden dat de Huthi's trachten te controleren wie in welke gebieden hulp ontvangt. Een hulpverlener zei dat ze 'de Huthimilitie hun vaak zei om de goederen te overhandigen en dat zij [de Huthi's, red.] die dan zouden distribueren.' Er zijn ook meldingen dat Huthi-ambtenaren smeergeld eisten van hulpverleningsorganisaties.

Amnesty's oproep

Onder het internationale oorlogsrecht zijn alle partijen in een conflict verplicht om humanitaire hulp aan burgers in nood te faciliteren. Daarom roept Amnesty de VN-Veiligheidsraad op om ervoor te zorgen dat de strijdende partijen in Jemen de VN en hulpverleningsorganisaties de burgers in het land kunnen voorzien van eten, brandstof, medicijnen en andere hulpgoederen.

Amnesty roept de Veiligheidsraad ook op om sancties in te stellen tegen degenen die verantwoordelijk zijn voor het tegenhouden van humanitaire hulp en voor andere schendingen van het oorlogsrecht.

'De door Saudi-Arabië geleide coalitie moet stoppen met het tegenhouden van essentiële goederen die op weg zijn naar de Rode Zeehavens van Jemen, en moet de luchthaven van Sana'a weer openstellen voor commerciële vluchten,' zegt Lynn Maalouf, onderzoeksdirecteur Midden-Oosten bij Amnesty. 'Landen die de coalitie steunen, in het bijzonder de VS, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk, moeten druk op de coalitie uitoefenen om dit te doen.'

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij bij gebrek aan Yemenitische geboorteakte de aanvraag weigert.

II.2.2. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het determinerende motief van de bestreden beslissing de weigering van het visum gezinshereniging aan de moeder van de verzoekende partij betreft.

De verwerende partij spreekt immers zelf over de éénheid van gezin - het is dus zeer onwaarschijnlijk dat zij in casu tot een weigeringsbeslissing zou zijn overgegaan mocht zij het visum van de moeder hebben goedgekeurd.

Zij zou in dat geval wellicht een DNA-test hebben voorgesteld ten einde de verwantschap vast te stellen.

De verwerende partij is niet redelijk wanneer zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij spontaan een DNA-test had moeten voorleggen. Op haar eigen site (!) staat immers te lezen ([https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/DNA-\(informatie\).aspx](https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/DNA-(informatie).aspx)):

DNA (informatie)

Beveiligde DNA-procedure georganiseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en de FOD Buitenlandse Zaken in het kader van een visumaanvraag gezinshereniging

U heeft een uitnodiging ontvangen van de Dienst Vreemdelingenzaken om deel te nemen aan een informatiesessie over de DNA-procedure. Deze informatiesessie is een groepsessie en duurt ongeveer 2 uur. Om deze afspraak voor te bereiden vragen wij u om deze pagina te lezen. Het zal u helpen om de DNA-procedure en de gevolgen beter te begrijpen.

U kunt zelf niet voor de DNA-procedure kiezen Wij benadrukken dat deze DNA-procedure wordt voorgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken na een volledig onderzoek van de visumaanvraag. U kunt dus niet voor deze procedure kiezen om gemakkelijksheidsredenen, bijvoorbeeld in de plaats van de gebruikelijke stappen die moeten worden ondernomen voor het bekomen van een uittreksel van de geboorteakte.

In het kader van een visumaanvraag zijn een hele reeks documenten vereist maar voor een kind dat zijn moeder of vader wil vervoegen, blijft het essentiële document de geboorteakte, die dient als bewijs van de leeftijd en de verwantschap. Indien u wordt uitgenodigd voor een informatiesessie over de DNA-procedure, wil dat zeggen dat de geboorteakte die werd voorgelegd bij de indiening van de visumaanvraag gezinshereniging niet werd aanvaard en de visumaanvraag werd geweigerd, onder voorbehoud van een DNA-test.

Wanneer stelt de Dienst Vreemdelingenzaken u een DNA-test voor?

Dat kan in verschillende situaties. Zonder in detail te treden volgen hieronder enkele voorbeelden:

- De aanvrager ontvlucht een land in oorlog. Hij heeft vóór hij is gevlucht geen akten van de burgerlijke stand kunnen meenemen of de registers van de burgerlijke stand werden vernietigd. Hij bevindt zich in een vluchtelingenkamp en beschikt over geen enkel bewijs van verwantschap.*
- In de geboorteakte staan fouten of werden doorhalingen aangebracht.*
- De geboorteaangifte gebeurde laattijdig {bijvoorbeeld aan de hand van een vervangend vonnis}. Aan dit soort verklaringen kan geen geloof worden gehecht en het administratief dossier van de te vervoegen persoon in België bevat geen enkel element dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan helpen om de verwantschap vast te stellen.*
- De geboorteaangifte, laattijdig of niet, is tegenstrijdig met inhoud van het administratief dossier van de te vervoegen persoon in België {Bijvoorbeeld: de ouder heeft in zijn asielaanvraag verklaard dat zijn kind overleden is of heeft verklaard andere kinderen te hebben, maar niet de visumaanvrager die in die tijd nochtans reeds geboren was...}.*

Wat zijn de gevolgen indien u de DNA-test aanvaardt?

Wij stellen u enkel een DNA-test voor indien de visumaanvrager de wettelijk bepaalde leeftijd voor gezinshereniging niet overschrijdt en indien de rest van het dossier in orde is. Om de leeftijd van de visumaanvrager te bepalen baseren wij ons op de informatie waarover we beschikken. Alle overige voorwaarden voor gezinshereniging moeten met andere woorden vervuld zijn.

Zodra we het positieve resultaat van de DNA-analyse ontvangen, kunnen we dan het visum afleveren. In principe zijn er na deze procedure geen andere documenten meer vereist, behalve natuurlijk indien uw persoonlijke situatie is gewijzigd (echtscheiding, verlies van verblijfsrecht...) of indien nieuwe elementen wijzen op fraude in de procedure (identiteitsfraude, valse documenten...).

Verloop van de DNA-procedure

Fase 1 - de informatiesessie

U wordt uitgenodigd voor een informatiesessie in het Frans of het Engels. Indien u geen Frans of Engels beheerst, mag u zich laten vergezellen door een persoon die u kan helpen als tolk.

U komt naar de afspraak met uw uitnodiging, uw identiteitskaart en 3 foto's van uzelf (recent, in kleur en in paspoortformaat). Voorzie indien mogelijk ook een e-mailadres en een telefoonnummer waarop u gemakkelijk te bereiken bent.

Behalve in uitzonderlijke omstandigheden beginnen deze informatiesessies om 10.00 uur. Wij vragen u om stipt op tijd te zijn om het goede verloop van de sessie niet te verstoren.

Na een algemene uitleg over de procedure wordt u individueel ontvangen en kan u, indien u dat wenst, een toestemmingsformulier (bijlage 3) ondertekenen. U ontvangt een informatiedocument met een samenvatting van de algemene uitleg en de gegevens van de contactpersonen. U krijgt eveneens een overschrijvingsformulier met alle nodige referenties.

Fase 2 - de betaling

De DNA-analyse kost 200 euro per persoon. Het minimumbedrag is dus steeds 400 euro: 200 euro voor de ouder in België en 200 euro voor het kind dat het visum aanvraagt. Indien de test wordt voorgesteld voor meerdere kinderen, zal het bedrag stijgen (200 euro voor de ouder in België + 200 euro vermenigvuldigd met het aantal kinderen).

Dit bedrag moet rechtstreeks op de rekening van het Erasmusziekenhuis worden gestort na de informatiesessie. Een eerdere betaling raakt mogelijks verloren aangezien de procedure officieel slechts begint na de ondertekening van de bijlage 3.

U kunt de betaling regelen via uw bank of de post, maar wij aanvaarden geen cash geld tijdens de informatiesessie.

U kunt meteen betalen of de betaling uitstellen indien u tijd nodig heeft om de financiële middelen te voorzien. Indien u echter meer dan 6 maanden tijd nodig heeft, moet u ons laten weten dat u de procedure wenst verder te zetten.

Immers, als we geen bericht van u ontvangen, wordt uw dossier na 6 maanden geklasseerd en de DNA-procedure definitief afgesloten.

Zolang het verschuldigde bedrag niet is betaald, gaat de procedure niet verder.

Zodra u heeft betaald, moet u ons het bewijs van betaling opsturen per fax (00-32-2-274.66.48) of per e-mail (gh.dna@ibz.fgov.be). U mag het betalingsbewijs ook afgeven aan het Onthaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, Pachecolaan 44 - 1000 Brussel. Verzend dit betalingsbewijs nooit per post.

Na ontvangst van het betalingsbewijs zal de Dienst Vreemdelingenzaken per mail de ambassade / het consulaat en het Erasmusziekenhuis verwittigen dat de afnames van de DNA-stalen mogen gebeuren. Indien u ons een e-mailadres heeft bezorgd, krijgt u steeds een kopie van onze instructies aan de ambassade / het consulaat en het ziekenhuis.

Fase 3 - de afname van het DNA-staal op de ambassade / het consulaat

Zodra de ambassade / het consulaat onze mail ontvangt, contacteert deze de visumaanvrager per telefoon om een afspraak te regelen voor de bloedafname.

Uitzondering: de ambassades te Dakar en Abidjan contacteren de aanvragers niet en plannen geen afspraken. In Dakar gebeuren de afnames, zonder afspraak, elke woensdagochtend, en in Abidjan elke vrijdagochtend, eveneens zonder afspraak.

Het is niet nodig om nuchter zijn voor dit soort afnames. Het zijn geen "klassieke" bloedafnames; er worden slechts enkele bloeddruppels afgenomen met een eenvoudige vingerprik (zoals bij een diabetes-patiënt). In een fractie van een seconde kunnen via de vingerprik, op een totaal pijnloze manier, enkele bloeddruppels afgenomen worden, die worden overgebracht op een FTA-kaart ("vloeipapier"), die deze druppels absorbeert.

Deze FTA-kaart wordt in een verzegelde enveloppe gesloten met een begeleidend protocol, ingevuld door de erkende arts die de afname heeft uitgevoerd en waarop een recente foto van de aanvrager en een identificatie-barcode worden aangebracht. Deze verzegelde enveloppe wordt per diplomatieke koffer naar de FOD Buitenlandse Zaken in Brussel gestuurd en vervolgens naar het Erasmusziekenhuis. Op de dag van de afname zal de aanvrager een klein bedrag in lokale munt moeten betalen aan de arts of verpleegkundige die de afname uitvoert. Dit bedrag verschilt van land tot land. In Kinshasa bijvoorbeeld moet, in 2016, een som van 5 US dollar betaald worden, in Abidjan 15000 CF A-frank en in Nigeria 2000 naira... Deze prijzen kunnen uiteraard wijzigen met de tijd.

Fase 4 - de afname van het DNA-staal in het Erasmusziekenhuis

Zodra het Erasmusziekenhuis het DNA-staal van de visumaanvrager heeft ontvangen, zal het ziekenhuis u telefonisch contacteren om een afspraak vast te leggen voor uw bloedafname.

Opgelet: indien het bedrag van de analyse in deze fase nog niet volledig werd betaald, wordt de bloedafname van de ambassade / het consulaat in het Erasmusziekenhuis opgeslagen en wordt uw afspraak uitgesteld tot wanneer het bedrag van de analyse volledig is betaald.

Fase 5 - de DNA-analyse

Vanaf het ogenblik dat alle bloedstalen in het Erasmusziekenhuis zijn, duurt het 6 à 8 weken tot het resultaat van de analyse bekend is.

Het ziekenhuis deelt het resultaat van de analyse mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken per mail en bezorgt u het volledige rapport van de DNA-analyse (met identificatie van de personen en de afnames, het resultaat en zo voort) per post. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt dus geen gegevensbank bij van de genetische resultaten.

Er kunnen zich twee mogelijkheden voordoen:

- Het resultaat is positief (tot op 99,9999...%): het visum wordt meteen toegestaan, behalve indien ondertussen nieuwe elementen wijzen op fraude in de procedure (identiteitsfraude, valse documenten...). Deze beslissing wordt u meegedeeld per mail en per post.

- Het resultaat is negatief (tot op 100%): er kan geen visum worden toegestaan. Er wordt wel systematisch een tegenexpertise uitgevoerd met het tweede DNA-staal dat werd afgenomen vooraleer het resultaat wordt meegedeeld.

Een negatief resultaat van de DNA-analyse kan verschillende oorzaken hebben: relatieproblemen en ontrouw, verkeerde inschatting van het begin van de zwangerschap door gebrek aan medische opvolging, verkrachting of poging om een collateraal familielid (broer, nicht, neef...) te laten doorgaan voor zijn eigen kind.

Hoe dan ook, de uitsluiting van het ouderschap zal steeds door het Erasmusziekenhuis kunnen worden vastgesteld.

De schema's hieronder kunnen u, zonder in wetenschappelijk detail te treden, helpen bij het begrijpen van deze problematiek:

(...)

Besluit

Wij hopen dat deze pagina u een antwoord heeft kunnen bieden op de meeste algemene vragen. Voor persoonlijke vragen kan u terecht op de informatiesessie.

Indien nodig, is de Afdeling DNA van de Dienst Vreemdelingenzaken gedurende de hele procedure te bereiken op dit mailadres:

gh.dna@ibz.fgov.be. Vermeld altijd uw dossiernummer

Aldus stelt ze zelf dat een DNA-test normaliter zelf door haar wordt voorgesteld en in samenwerking met haar gebeurt wanneer ze de geboorteakte niet kan of wil aanvaarden.

Aldus dient de thans bestreden beslissing te worden vernietigd indien de weigering tot afgifte van een visum aan de moeder van de verzoekende partij wordt vernietigd.

De beslissing steunt alsdan op een verkeerd motief:

(...)

Aldus kan in dat geval slechts besloten worden tot een manifeste schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De Raad kan dan, in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid, enkel vaststellen dat de beslissing onherroepelijk gevestigd is op een cruciaal punt. Er valt dan immers niet uit te sluiten dat de verwerende partij, mocht het visum van de moeder wel zijn goedgekeurd, in casu ook onderhavig visum zou hebben goedgekeurd.

Ook wordt gesteld dat er geen toestemming van de andere ouder in het dossier zou zitten. De vaders van verzoekende partij zijn overleden en aldus werd een overlijdensdocument aan de ambassade overgemaakt. Een parentale toestemming van de ouder die geen visumaanvraag indiende, is aldus in casu niet nodig.

Zekerheidshalve maakt verzoekende partij de overlijdensakte thans nog eens over via mail (stuk 3). De verwerende partij gaf immers zelf te kennen dat zij in dat geval weigeringsbeslissing herziet (stuk 4 + 5).

Aangezien de verwerende partij bij het nemen van een beslissing aangaande de aanvraag van een humanitair visum gehouden is de algemene beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren, hetgeen in casu niet gebeurde (cf. schending materiële motiveringsverplichting), werd artikel 9 VW tevens geschonden.

II.2. Tweede middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt vermoed.

In casu wordt de subsidiaire bescherming van de halfbroer van de verzoekende partij in België niet betwist. Ook de eenheid van gezin -en aldus het belang van hoe de visumaanvraag van de moeder van de verzoekende partij wordt behandeld, wordt door de verwerende partij niet ontkent. Bij een vernietiging van de visumweigering van de moeder van de verzoekende partij staat aldus artikel 8 EVRM op het spel.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar moeder/halfbroer een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar halfbroer/moeder ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de halfbroer van de verzoekende partij in België subsidiaire bescherming verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar halfbroer/moeder in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

In haar nota met opmerkingen blaast de verwerende partij warm en koud tegelijk: enerzijds trekt zij de hechte familieband in twijfel, anderzijds stelt zij zelf de éénheid van het gezin aanvaard te hebben en te hebben geweigerd omwille van het feit dat het dossier van de moeder (ten onrechte) geweigerd werd.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar halfbroer/moeder redelijkerwijze hebben om elders een familieleven te ontwikkelen.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt kan de Raad bij twijfel aan het familieleven geen DNA-test opleggen, doch zij kan wel het kennelijk onredelijk gedrag van de verwerende partij vaststellen en om deze reden de bestreden beslissing annuleren.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

4.2. In de zaak met rolnummer RvV 229 976 verschilt het middel enkel in de drie laatste zinsnede van het eerste middel als volgt:

"Ook wordt gesteld dat er geen toestemming van de andere ouder in het dossier zou zitten. De vaders van verzoekende partij zijn overlijden en aldus werd een overlijdensdocument aan de ambassade overgemaakt. Een parentale toestemming van de ouder die geen visumaanvraag indiende, is aldus in casu niet nodig.

Zekerheidshalve maakt verzoekende partij de overlijdensakte thans nog eens over via mail (stuk 3). De verwerende partij gaf immers zelf te kennen dat zij in dat geval weigeringsbeslissing herziet (stuk 4 + 5).

Aangezien de verwerende partij bij het nemen van een beslissing aangaande de aanvraag van een humanitair visum gehouden is de algemene beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren, hetgeen in casu niet gebeurde (cf. schending materiële motiveringsverplichting), werd artikel 9 VW tevens geschonden."

4.3. De verwerende partij legt twee nota's met opmerkingen neer in beide zaken met eenzelfde inhoud wat de opmerkingen over de middelen betreft. In deze nota('s) wordt gesteld:

"In een eerste middel halen verzoekers de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat verwerende partij weet dat de Somalische regering niet door België erkend is en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten er worden afgegeven op eenvoudige verklaring en aldus nooit gelegaliseerd. Zij stellen dat verwerende partij een DNA-test had kunnen voorstellen, naar analogie van artikel 12 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen verder naar de oorlogssituatie in Jemen om aan te tonen dat zij in de onmogelijkheid zijn om Yemenitische documenten over te maken.

In het tweede middel halen verzoekers de schending aan van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat er een familieleven werd aangetoond. Een familieleven in Somalië zou onmogelijk zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewijslast bij de aanvragers ligt. De authenticiteit van de Somalische documenten kan niet worden nagegaan waardoor de afstammingsband met de in

België verblijvende “halfbroer” niet kan worden aangetoond. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Somalië is een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Er is een algemeen probleem van betrouwbaarheid bij Somalische documenten wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Het komt derhalve aan verzoekers toe om op basis van andere documenten of bewijzen de afstammingsband met hun in België verblijvende “halfbroer” aan te tonen, quod non.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moeten verzoekers aantonen dat er sprake is van een dergelijke hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoekers gaan er verder met hun betoog aan voorbij dat ook de visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder geweigerd werd waardoor de eenheid van het gezin thans behouden blijft zodat een schending van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet wordt aangetoond.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 22/03/2018 een visumaanvraag werd ingediend door de kinderen L. °25/03/2009, A. °10/04/2010, L. °17/01/2014 en S. °28/02/2016 teneinde hun vermoedelijke halfbroer, C.C.C. °20/02/2007 in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een vertaling van een Somalisch geboortecertificaat wordt voorgelegd van alle kinderen, afgeleverd op 10/10/2017. Dat de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten. Overwegende bovendien dat uit het administratieve dossier blijkt dat de kinderen werden geboren in Yemen maar dat Somalische documenten ter staving van de verwantschap werden voorgelegd. Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband.

Overwegende daarnaast dat voor de kinderen L. en S. er geen ouderlijke toestemming tot definitief vertrek werd voorgelegd.

Overwegende dat de aanvraag van de kinderen terzelfdertijd werd ingediend met deze van de vermoedelijke moeder met het oog om samen C.C.C. in België te vervoegen.

Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met hun vermoedelijke moeder naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder M.H.F. het voorwerp uitmaakte van een weigering.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de ouder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van hun vermoedelijke moeder; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.”

Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 EVRM blijkt niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM, in het licht van de gegevens waarover de gemachtigde beschikte ten tijde van de bestreden beslissing, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers stellen dat het Bestuur een DNA-test had kunnen voorstellen dient te worden opgemerkt dat de bewijslast bij de aanvragers liggen en indien zij hun afstamming middels een DNA-test wensen aan te tonen, zij hiertoe de nodige stappen moeten ondernemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in casu dan ook niet bevoegd, noch om te zeggen voor recht dat er geen reden is om het visum te weigeren, noch om een DNA-expertise te gelasten.

Waar verzoekers verwijzen naar de blokkades in Yemen waardoor het voor hen onmogelijk zou zijn om aldaar de nodige documenten te kunnen ophalen, tonen zij hiermee nog steeds geen verwantschapsband aan met hun in België te vervoegen "halfbroer", noch geven zij verdere tekst en uitleg over het feit dat zij in Yemen geboren zijn en een Somalisch geboortecertificaat voorleggen.

Beide middelen zijn ongegrond."

4.4. In eerste instantie verwijst de Raad naar de bespreking van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij werd vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, samengelezen met de artikelen 12bis en 71/21 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij herhaalt dat de bewijslast van de afstammingsband met de halfbroer C.C.C. niet is aangetoond en de bewijslast op schouders van de verzoekers ligt. De bestreden beslissingen stellen dat de voorgelegde Somalische documenten ter staving van de verwantschap niet kunnen weerhouden worden als bewijs van de verwantschap, temeer uit het administratief dossier zou blijken dat de minderjarige kinderen geboren zouden zijn in Yemen. Volgens de bestreden beslissingen werd geen ouderlijke toestemming van vertrek voor de minderjarige kinderen voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekers een attest van 25 maart 2018 voorlegde waaruit blijkt dat A.A. is overleden in het Madina ziekenhuis te Somalië op 8 maart 2015. Of het document werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen kan de Raad niet afleiden uit het administratief dossier. Tegelijk werd een attest van de Somalische autoriteiten toegevoegd waaruit blijkt dat G.I. gestorven is op 14 oktober 2017. Verder kan de Raad niet afleiden op basis van welk element in het administratief dossier wordt besloten dat de vier kinderen van de eerste verzoekende partij, die partij zijn in huidige zaak, in Yemen zijn geboren. De advocaat stelt ter terechtzitting dat dit zou blijken uit de Somalische geboorteakte maar er wordt gesteld in de bestreden beslissing aangaande de minderjarige kinderen dat met Somalische documenten geen rekening kan gehouden worden. Het komt de Raad en de rechtsonderhorige niet toe hiernaar te raden.

De Raad kan derhalve, bij gebreke aan documenten die zouden voorhanden zijn uit Yemen, maar zich niet in het administratief dossier bevinden, en bij gebreke van enige aanduiding in de bestreden beslissingen op welk element de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de geboorteplaats in Yemen ligt, haar wettigheidscontrole niet uitvoeren en moet bijgevolg de grief, dat door de verwerende partij de DNA-test had moeten gedaan worden, beantwoorden. Waarbij overigens vastgesteld wordt dat het standpunt omtrent de aanvraag van de DNA-test, zoals geciteerd uit de website van de bevoegde asielinstantie, argument ook aangevoerd in de oorspronkelijke verzoekschriften, niet is beantwoord door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij stelt enkel dat de volledige bewijslast rust op de verzoekers, wat niet noodzakelijkerwijs zo is (zie ook bespreking eerste bestreden beslissing).

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat een determinerend motief gelegen is in:

"Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met hun vermoedelijke moeder naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder M.H.F. het voorwerp uitmaakte van een weigering.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de ouder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van hun vermoedelijke moeder; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat het gevraagde visum van de moeder, eerste verzoekende partij, geweigerd werd. Dit kan niet weerhouden worden. Het motief dat stelt dat de humanitaire reden niet meer bewezen is, is foutief gebleken.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van de middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Deze eerste bestreden beslissing wordt vernietigd zodat bovenstaande motieven niet kunnen weerhouden worden.

4.5. De Raad besluit dat de bestreden beslissingen niet steunen op een correcte feitenvinding, een correcte beoordeling en dus kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld wat leidt tot de nietigverklaring van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot weigering van de afgifte van visa worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN